

Arrest

nr. 201 680 van 26 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 december 2017.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en diens beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 14, § 1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet, van artikel 42septies, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van het recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij aanvoert dat wanneer een vreemdeling niet de mogelijkheid krijgt om op een concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van diens verblijfsrecht de verwerende partij het artikel 8 iuncto artikel 13 van het EVRM, het principe van de wapengelijkheid, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, § 1 van het BuPo-Verdrag miskent. Zij benadrukt tevens dat alvorens een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die een persoon zijn belangen zwaar kan aantasten en die is gegrond op een gegeven dat aan deze persoon als een tekortkoming wordt aangerekend de betrokkene dient te worden gehoord. De Raad kan in dit verband enkel aangeven dat de verwerende partij alvorens de bestreden beslissingen te nemen de verzoekende partij op de hoogte heeft gesteld van het feit dat zij overwoog om haar verblijfsrecht te beëindigen en haar in staat heeft gesteld om alle nuttige inlichtingen mee te delen. De verzoekende partij kan bijgevolg niet voorhouden dat de verwerende partij zou zijn te kort gekomen aan de hoorplicht of dat de door haar hiervoor aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden omdat zij niet de mogelijkheid zou hebben gehad de gegevens aan te brengen die de verwerende partij ervan hadden kunnen weerhouden de bestreden beslissingen te nemen.

Gezien het voorgaande blijkt ook niet dat de verwerende partij het principe van de tegensprekelijkheid zou hebben geschonden of de rechten van verdediging zou hebben miskend.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de gegevens die de verzoekende partij haar meedeelde in aanmerking heeft genomen en heeft geduid waarom deze haar er niet toe hebben gebracht om af te zien van het nemen van de bestreden beslissingen. Er wordt ook niet aangetoond dat de verwerende partij hierbij enig relevant gegeven uit het oog zou hebben verloren, zodat geen schending van de zorgvuldigheidplicht blijkt.

De door de verzoekende partij verstrekte uiteenzetting laat evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel aangeven dat deze wetsbepaling niet werd toegepast en daarenboven op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen reeds was opgeheven, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat verwerende partij er toepassing had van dienen te maken en deze bepaling werd geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 149, 159 en 191 van de Grondwet kan het volstaan te stellen dat de verzoekende partij niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteenzet waarom zij van oordeel is dat deze bepalingen zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

De verzoekende partij zet nog uiteen dat zij uit de echt is gescheiden, dat zij ingevolge een tewerkstelling over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dat zij vennoot is in een zaak in Nederland waarheen zij zich, ingevolge het vrij verkeer, voorheen eenvoudig kon begeven en licht toe dat de werkloosheidsgraad in haar land van herkomst hoog is en de economische mogelijkheden er voor haar

veel beperkter zijn dan in België. Zij toont door deze gegevens mee te delen evenwel niet aan dat de verwerende partij een onwettigheid heeft begaan of dat de bestreden beslissingen door een gebrek zijn aangetast.

Het enkele feit dat de verzoekende partij gedurende een aantal jaar in België kon verblijven, in het raam van een huwelijk met een in het Rijk verblijvende Nederlandse vrouw en haar bewering dat zij zich integreerde en het centrum van haar belangen in België vestigde laat op zich ook niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. In dit verband moet worden aangegeven dat het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij, na haar echtscheiding, nog enig gezins- of familieleven in België had en dat geenszins blijkt dat er in casu sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het privéleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont immers niet aan dat enig beschermenswaardig aspect van haar privéleven daadwerkelijk wordt geraakt door de bestreden beslissingen. In dit verband dient de Raad aan te geven dat de verzoekende partij kennis had van het feit dat zij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten teneinde haar toenmalige echtgenote te kunnen vervoegen en wist of behoorde te weten dat zij, zelfs indien zij zich integreerde en professioneel actief werd, dit verblijfsrecht kon verliezen indien aan deze relatie een einde kwam. Er blijkt ook geenszins dat de professionele en andere banden die de verzoekende partij in België opbouwde van die aard zijn of een dergelijke intensiteit hebben dat moet worden aangenomen dat zij vallen onder het begrip privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen werden bovendien genomen op basis van duidelijke wetsbepalingen en het laten respecteren van de verblijfsreglementering is in een democratische samenleving vereist met het oog op de bescherming van de openbare orde.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 december 2017 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 26 maart 2018, alwaar de raadvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 december 2017 opgenomen grond, beperkte deze raadvrouw zich tot het verklaren dat zij wenst te volharden in wat is gesteld in het verzoekschrift.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadvrouw van de verzoekende partij met haar toelichting geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 7 december 2017 werd aangegeven.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK